

Parvmaneren Willas

Afsnit 1.6: Willas i problemer

Det gav et sæt i fader, da moder trådte ind i køkkenet. Han mumlede noget om et morgen-ærinde, han havde glemt og skyndte sig ud ad hoveddøren.

Det gjorde han ret i, for moder var ikke i noget godt lune.

Willas ville gerne have gået med fader og hjulpet ham med hans ærinde, men moder udtrykte klart, at det overhovedet ikke kunne komme på tale.

Moder var rasende. Willas havde aldrig set hende så gal. Willas troede ellers lige, at alle var glade igen. En af Vismændene for helbredelse havde været forbi, og Willas havde hjulpet med at afgive en udførlig beskrivelse af svampen, som lillesøster var kommet til at spise.

Så hvorfor hidsede moder sig sådan op? Ida havde det jo bedre.

Hun havde endda genvundet evnen til at tale.

Måske var lillesøsters tilstand forbedret i sådan en grad, at hun igen kunne binde moder en historie på ærmet. Nu ville du måske indskyde, at det ikke kan lade sig gøre, da parvmanere ikke har ærmer, de har jo ikke tøj på. Det er dog ikke sandt, parvmanere går med tøj. Det eneste tidspunkt, de ikke går med tøj, er, når de befinder sig i områder, hvor de kan støde på os mennesker. Men mere om det en anden gang.

Moder blev ved med at råbe. Hun råbte en masse, så højt og hurtigt, at det var svært at forstå, hvad hun sagde. For ikke at spilde tiden besluttede Willas at foretage en vurdering af, om moder kunne råbe højere end lillesøster. Det var et svært valg, og til sidst måtte han opgive. Opløbet mellem de to kandidater var simpelthen for tæt.

”Nej, du skal ikke hjælpe fader. Du skal hjælpe mig,” råbte moder, ”og det bliver resten af ugen, lige efter skole.”

De sidste sætninger kunne Willas godt forstå. Han blev helt bleg.

"Hele ugen?" fik han fremstammet i en blanding af forbløffelse og mistro.

"Ja," tordnede moder. "Hele ugen. Er det forstået?"

Willas fik ikke svaret, moders straf havde helt overrumplet ham, og han tvivlede på, om han havde hørt rigtigt.

Men det havde han.

Det blev en rigtig lang og træls skoledag. Skolen er slem nok, men normalt ved man, at den har en ende. Sådan var det ikke i dag.

Han overvejede, om han skulle komme til at glemme, at han skulle gå lige hjem, men opgav tanken. Moder var ikke i et humør, hvor man ville slippe godt fra "at glemme" noget.

Hvis Willas syntes, at skolen var træls, så var det intet imod, hvad der ventede derhjemme.

Willas havde håbet, at moder var blevet i bedre humør i løbet af dagen, eller at hun havde glemt, hvad hun havde sagt om morgenen. Men så heldig var han ikke.

Nej, moders hukommelse var der ikke noget galt med.

Det fandt Willas ud af de næste par dage. Det blev til et sandt inferno af arbejdsopgaver.

Der skulle hentes vand, fejes, vaskes gulv. Der værste var dog, at han skulle pleje lillesøster. Hente mad og drikke og lægge rent sengetøj på hendes seng. Han fik også til opgave at rense ud i forrådsammeret.

Et spinkelt håb tændtes i ham. Måske kunne han tage lidt af jordbærret. Han blev dog skuffet. Det eneste, han foretog sig i forrådsammeret, var at tømme krukker og fade for fordærvede rester og efterfølgende vaske dem. Jordbærret fik han ikke muligheden for at nyde, for det var allerede blevet spist, i hvert fald var der ikke noget jordbær tilbage i forrådsammeret.

På anden dagen kom en dvask lillesøster ud i køkkenet for at tage sig noget at drikke. I sin døsigthed kom hun til at tabe ler-kruset på gulvet. Det gav et ordentligt brag, da ler-kruset splintredes ud over køkkengulvet.

Lillesøster så forvirret på de spredte ler-skår.

"Det samler du selv op," nåede Willas at sige, inden moder råbte fra det tilstødende lokale: "Hvad laver du, Willas?"

Ida så sig frygtsomt omkring, da moders skridt nærmede sig. Men det varede ikke længe, før hun fik et smil på læben. Et af de smil, som Willas ikke brød sig om.

Inden Willas nåede at reagere, løb Ida hurtigt ind på sit værelse, lige inden moder nåede ud i køkkenet.

"Hvad sker der?" spurgte moder.

"Det var Ida, der..." prøvede Willas at forklare.

"Ida, der hvad?"

Willas så sig fortvivlet omkring. Han kunne godt se, at det blev svært at forklare.

"Det var Ida, der tabte kruset."

"Ida?" sagde moder. "Din lillesøster?"

Willas så ned i gulvet, imens han fremstammede: "Ja."

"Er du sikker på det?"

Willas nikkede beklemt.

"Ida, hvor er du?" råbte moder og gik mod lillesøsters værelse.

Det tog lidt tid, før der kom et svar, og da det endelig kom, så var det med svag røst.

"Hva' moder. Hvad siger du?" lød det forvirret fra Idas sengeleje.

"Undskyld, jeg var faldet i søvn, jeg har det ikke så godt. Er der noget, jeg skal hjælpe med, moder?"

Moder havde end ikke svaret Ida, før hun vendte sig mod Willas, og nu vidste Willas, at det ikke blev lillesøster, der kom til at samle ler-skårene op.

Efter flere dages arbejde håbede Willas, at det snart måtte slutte. Ida havde fået det bedre, hun var så frisk, at hun sjældent var sengeliggende. Nu måtte moder da lægge denne lille misere i glemmebogen.

Men, ak, Willas fik ikke lov til at slippe, moder havde aldeles ikke glemt noget.

At Idas helbred var blevet bedre, gjorde bestemt heller ikke Willas' liv lettere. Lillesøster, fandt i sin kedsomhed, morskab i at lade ham rende ærinder for sig. Gjorde han vrøvl, råbte hun på moder, hvorefter Willas straks blev beordret til at opvarte lillesøster.

At rende efter det ene, så det andet på lillesøsters kommando var ved at tage livet af ham. Ok, måske ikke livet, men han var flere gange ved at eksplodere af indestængt vrede over at blive hundset med, og så af sin lillesøster.

Men lillesøster så bare op på ham og smilede: "Er det et problem, Willas?"

Willas svarede ikke.

"Skal du have forklaret, hvordan du henter et krus vand?"

Willas bed sig i læben for ikke at sige noget, han ville komme til at fortryde.

"Vil du hellere snakke med moder?" spurgte Ida. "Måske det vil hjælpe?"

Willas vendte sig langsomt om og tvang sig selv til at gå mod køkkenet efter vand.

"Nej, det regnede jeg heller ikke med," lød det fra lillesøsters værelse.

Nej, det var ikke let at være Willas.

Endnu en dag uden leg efter skole. Endnu engang lige hjem og blive sat i arbejde. Helt let var det nu ikke for moder med at finde fornuftige arbejdsopgaver. Endnu engang var han

blevet sat til at feje i køkkenet, og derefter blev han igen, igen sat til at vaske køkkengulvet. Aldrig havde køkkengulvet været så renholdt som nu.

Lillesøster kom ud i køkkenet. Willas undlod at se op fra gulvet. Han vidste godt, hvad hun foretog sig. Først ville hun gå rastløst rundt, indtil hun fandt på et eller andet, hun kunne genere ham med.

Willas fik ret.

"Giv mig noget at drikke," kommanderede lillesøster pludseligt.

"Du er gammel nok til at tage det selv," svarede Willas og strammede sig an for ikke at lade sig provokere af lillesøsters opførsel.

"Ja," svarede Ida, "men det er sjovere at få dig til at gøre det for mig," fortsatte hun skælmsk.

"Glem det."

"Jaså," svarede hun og gik langsomt hen imod ham. "Er du sikker?"

Willas svarede ikke. Han forventede, at Ida inden længe ville kalde på moder, men han var ligeglad.

Det var også det, der var i Idas tanker. I hvert fald lige indtil hun passerede gulvspanden fyldt med beskidt gulvvand.

"Er du sikker?" gentog hun og placerede foden forsigtigt på kanten af spanden.

"Som i helt, helt sikker?"

"Det gør du bare ikke," råbte Willas.

Ida smilede, et af de smil Willas ikke kunne lide: "Ikke?"

Ida tippede forsigtigt gulvspanden på skrå. Lidt vand skvulpede ud på gulvet, men heller ikke mere, for hun lod ikke spanden vælte, men holdt den på skrå med foden.

"Du kan lige vove at gøre det," snerrede Willas, og han mærkede blodet stige til hovedet.

"Er det mig eller dig, der skal have vand?" spurgte lillesøster og kom til at grine af Willas, som han stod med knyttede næver og et hoved, der lignede en tomat. Willas kunne slet ikke svare hende, så vred var han.

Da Willas ikke svarede, trak lillesøster på skulderne og besvarede selv sit spørgsmål: "Dig."

Derefter løftede hun foden, hvorpå gulvspanden væltede om på siden. Det blev efterfulgt af et plask, da det snavsede vand strømmede ud på det rengjorte køkkengulv.

"Arh, det skal du få betalt," råbte Willas. Men Willas nåede ikke at få fat i lillesøster, før moder råbte: "Hvad sker der?" og kom farende ud i køkkenet.

Lillesøster skyndte sig at løbe moder i møde: "Moder, moder, Willas vil ikke give mig et krus vand, og da jeg bad om vand endnu engang, blev han så sur, at han sparkede til gulvspanden."

Willas mærkede vreden, og han skulle lige til at råbe op, da det lød bag ham: "Så er det nok."

Både Ida og Willas vendte sig forskrækket mod hoveddøren.

Der stod fader i døråbningen. De havde slet ikke lagt mærke til ham. Hvor længe han havde stået der, vidste de ikke, men fader så på moder og sagde: "Nu tror jeg, at Ida er kommet sig."

Og sådan gik det til, at lillesøster hjalp Willas med at undslippe moders arbejdstyranni.